

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: O. S., st. př. X
trvale bytem X

zastoupena JUDr. Petrem Novotným
advokátem se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. CPR-18377-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. CPR-18377-2/ČJ-2020-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 12. 3. 2020, č. j. KRPZ-15661-26/ČJ-2020-150023-SV-UH (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Změna spočívala v uložení správního vyhoštění nově v délce 10 měsíců. Kromě toho došlo k upřesnění, že žalobkyni se stanovuje doba k vycestování z území všech členských států Evropské unie, přičemž doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na dané území, se počítá od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Při kontrole provedené dne 6. 2. 2020 policisty Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Zlínského kraje v provozovně společnosti X s.r.o., IČ: X, na adrese X, okres Kroměříž (dále jen „společnost X“), byla žalobkyně spolu s dalšími cizinci kontrolována při pracovní činnosti spočívající v provádění přípravných prací při výrobě komponentů do dveří, přičemž na výzvu předložila platný biometrický cestovní doklad Ukrajiny č. X, ve kterém měla vylepen vízový štítek České republiky, s platností od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020 na 90 dnů (počet vstupů: 2), typ víza: C, účel vydání: zaměstnání. Do schengenského prostoru vstoupila žalobkyně naposledy dne 7. 2. 2020. Kromě toho žalobkyně policistům předložila rovněž rozhodnutí Úřadu práve České republiky – krajské pobočky pro hl. město Prahu ze dne 10. 10. 2019, č. j. ABA-18438/2019-za (dále též „rozhodnutí Úřadu práce ČR“), na základě kterého jí bylo vydáno povolení k zaměstnání, avšak pro účely výkonu práce u jiného zaměstnavatele, než u kterého byla policií kontrolována.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále žalovaná uvedla, že za účelem dodržení zákonných podmínek přistoupila ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to zmírněním uložené doby správního

vyhoštění na dobu 10 měsíců, což koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech. Kromě toho žalovaná upřesnila podmínky pro vycestování žalobkyně a stanovení počátku běhu doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

5. K odvolacím námitkám žalovaná předně uvedla, že namítaná procesní pochybení prvostupňového správního orgánu nebyla nijak upřesněna. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci a jeho právní kvalifikaci je podle žalované podstatné, že jednání žalobkyně naplnilo znaky nelegální práce, která je pro účely daného řízení vymezena v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
6. V této souvislosti žalovaná považovala za spolehlivě prokázané, že žalobkyně vykonávala v době kontroly závislou práci u společnosti X, aniž by za tímto účelem disponovala povolením k zaměstnání. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyni bylo rozhodnutím Úřadu práce ČR vydáno povolení k zaměstnání, neboť to bylo omezeno pouze na výkon práce u jiného zaměstnavatele, na pozici dělníka v oblasti výstavby budov, a to s místem výkonu práce Praha.
7. Žalobkyně však ihned po svém příjezdu do České republiky pracovala na základě rámcové smlouvy ve společnosti X, a to jako pomocný pracovník při výrobě dveří. Na uvedeného zaměstnavatele, pracovní činnost a místo výkonu práce (obec Koryčany) se vydané povolení k zaměstnání nevztahuje.
8. Co se týče namítané nemožnosti vycestování žalobkyně zpět na Ukrajinu, a to v důsledku přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu, žalovaná doplnila, že domovská země žalobkyně je podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. považována za bezpečnou zemi původu. Výjimkou jsou pouze Doněcká a Luhanská oblast, jak ostatně vyplývá také z ustálené judikatury a žalované z úřední činnosti známé Informace OAMP – Ukrajina – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019. Žalobkyně pochází z oblasti, která není ozbrojeným konfliktem dotčena, přičemž do protokolu vypověděla, že jí v případě návratu žádné nebezpečí nehrozí.
9. Podle názoru žalované byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž by byly zjištěny okolnosti nasvědčující tomu, že nucené vycestování může mít za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.

III. Žaloba

10. V žalobě žalobkyně v obecné rovině namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, nezohlednily individuální okolnosti případu a neopatřily si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.
11. K tomu žalobkyně doplnila, že ve společnosti X pracovala na základě pokynů svého zaměstnavatele, a to společnosti X s.r.o., se sídlem X, IČ: X (dále jen „společnost X“), která má s danou společností uzavřenu nájemní a rámcovou smlouvu. Nejednalo se tak o výkon nelegální práce, ale o pracovní cestu, na kterou byla svým zaměstnavatelem vyslána od 2. 1. 2020 do 6. 2. 2020.
12. Kromě toho žalobkyně namítala, že ozbrojený konflikt na Ukrajině v současné době nepolevuje a naopak jsou z daného místa hlášeny oběti jak na straně příslušníků

vojenských jednotek, tak místních obyvatel. Podle žalobkyně se sice ozbrojený konflikt převážně soustřeďuje v Doněcké a Luhanské oblasti, ale má za následek nestabilitu a zhoršení bezpečnostní situace na celém území Ukrajiny. Jako příklad žalobkyně poukázala na incidenty v západní části Ukrajiny (Zakarpatská oblast), konkrétně ve městech Mukačevo a Lvov, za něž je zodpovědný tzv. Právý sektor.

13. Na základě výše uvedeného žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to při respektování požadavku na přezkoumatelnost rozhodnutí a přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Ve zbytku se žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu poté navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam o provedené kontrole ve společnosti X ze dne 6. 2. 2020, výsledky lustrace žalobkyně v cizineckém systému a kopie záznamu o podání vysvětlení pana M. P. ze dne 6. 5. 2020. Ten k dotazům prvostupňového správního orgánu mimo jiné uvedl, že ve společnosti X působí cizinci pracující pro různé subjekty, včetně společnosti X. Práce souvisí s výrobou komponentů do dveří, a to na základě pokynů zástupců jednotlivých společností. Společnost X cizincům mzdu nevyplácí, ale vede evidenci jejich docházky. Spolupráce s ostatními společnostmi funguje na základě rámcových a nájemních smluv, které byly do správního spisu založeny.
16. Součástí spisové dokumentace je dále pracovní smlouva žalobkyně a společnosti X ze dne 15. 10. 2019, záznam evidence docházky žalobkyně za období od 1. 2. do 6. 2. 2020 a již uvedené rozhodnutí Úřadu práce ČR, kterým bylo žalobkyni vydáno povolení k zaměstnání u společnosti X, s místem výkonu práce Praha, na pozici dělník v oblasti výstavby budov. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.
17. Za účelem zjištění skutkového stavu prvostupňový správní orgán opatřil následující listinné podklady: kopie ukrajinského cestovního pasu žalobkyně č. X (vylepen vízový štítek České republiky s platností od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020, typ víza: C, účel vydání: zaměstnání); pracovní smlouva ze dne 15. 10. 2019, uzavřená mezi žalobkyní a společností X; rozhodnutí Úřadu práce ČR o vydání povolení k zaměstnání; protokol o podání vysvětlení sepsaný s jednatelem společnosti X, panem M. P., kopie záznamu evidence docházky žalobkyně za měsíce leden a únor 2020; sdělení Úřadu práce ČR ze dne 18. 2. 2020; smlouva o podnájmu uzavřená mezi společností X a společností X.
18. Kromě toho byl do správního spisu založen protokol o výsledku žalobkyně jako účastníka řízení ze dne 6. 2. 2020. K dotazům prvostupňového správního orgánu žalobkyně mimo jiné uvedla, že do České republiky (do obce Koryčany – část

Lískovec) přicestovala dne 7. 12. 2019 z Ukrajiny. Cestu a práci ve společnosti X měl žalobkyni zařídit pan P. A., kterého označila za mafiána. Ten ji měl také vyplácet mzdu, kterou zatím neobdržela. Za svého zaměstnavatele žalobkyně označila pana M., jehož příjmení nezná. Jedná se o osobu ukrajinské národnosti a žalobkyně ho považuje za vedoucího společnosti X, ve které podepisovala školení o bezpečnosti práce.

19. Společnost X žalobkyně nezná. Smluvní dokumentaci s danou společností podepsala v Kyjevě, ale jejímu obsahu nerozumí, protože neumí česky. Za zprostředkování zaměstnání žalobkyně zaplatila 3 000 hřiven. Je si vědoma toho, že pracovala nelegálně. Pracovní pokyny jí dával mistr společnosti X jménem X a docházka byla evidována elektronicky (čipem), který žalobkyně obdržela od účetní dané společnosti. Kromě toho žalobkyně vypověděla, že jí v návratu na Ukrajinu nic nebrání. Pochází z bezpečné oblasti a bydlí tam její matka. V České republice naopak nemá žádné osobní vazby či jiné závazky.
20. Poté, co bylo žalobkyni umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, došlo k vydání prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolala. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Krajský soud předně připomíná, že žalobkyně v žalobě pouze obecně namítala nesprávný postup správních orgánů ve vztahu ke zjišťování a právnímu hodnocení skutkového stavu věci. Jako konkrétní důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně označila skutečnost, že její výkon práce ve společnosti X nelze považovat za nelegální, protože u dané společnosti působila z vůle svého zaměstnavatele (společnost X), u něhož byla zaměstnána na základě povolení k zaměstnání. Současně žalobkyně namítala, že závěr správních orgánů o možnosti jejího vycestování zpět do vlasti je

- nesprávný, a to s odkazem na přetrvávající ozbrojený konflikt ve východních oblastech, který se projevuje v nestabilitě na celém území Ukrajiny.
26. Pokud se jedná o výkon práce žalobkyně u společnosti X, při které byla dne 6. 2. 2020 kontrolována, krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že se jednalo o činnost nelegální, resp. v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Tento závěr jednoznačně vyplývá z důkazů, které byly ve správním řízení provedeny. Předně je třeba vycházet ze samotného povolení k zaměstnání, ze kterého je zřejmé, že žalobkyni bylo vydáno za podmínek ust. § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, výhradně ke konkrétnímu zaměstnavateli (společnost X), na pracovní pozici dělníka v oblasti výstavby budov, a to s místem výkonu práce Praha. Jiným povolením k zaměstnání žalobkyně nedisponovala (viz sdělení Úřadu práce ČR ze dne 18. 2. 2020).
27. V této souvislosti žalobkyně nerozporovala, že byla při výkonu práce ze strany příslušného orgánu veřejné moci kontrolována u jiného zaměstnavatele (společnost X), a to se sídlem a místem provozu v obci Koryčany, okres Kroměříž. Kromě toho žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 6. 2. 2020 potvrdila, že ve společnosti X prováděla práce související s výrobou dveří, což nelze považovat za náplň pracovní činnosti dělníka v oblasti výstavby budov. Jinými slovy, pracovní činnost žalobkyně byla v rozporu hned s několika podmínkami, za kterých bylo povolení k zaměstnání příslušnou pobočkou Úřadu práce ČR vydáno.
28. Krajský soud dále nepřisvědčil argumentaci žalobkyně spočívající v tom, že měla být ke společnosti X vyslána svým oficiálním zaměstnavatelem (společnost X) pouze na pracovní cestu, tedy za účelem plnění smluvního zakázku se společností X. Podle názoru zdejšího soudu je totiž z okolností případu zřejmé, že společnost X fungovala ve vztahu k žalobkyni na principu agenturního zaměstnávání. Krajský soud se ostatně již v minulosti zabýval podobným případem poskytování pracovních sil, ve kterém figurovaly stejné společnosti jako v nyní projednávané věci (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2020, č. j. 33 A 41/2020-25).
29. Tento závěr podporuje také samotná výpověď žalobkyně, která uvedla, že k uzavření pracovní smlouvy a vyřízení všech potřebných dokladů došlo již na území Ukrajiny, a to za úplatu prostřednictvím pana A., který zajistil rovněž dopravu na území České republiky. O společnosti X však žalobkyně nikdy neslyšela. Stejně tak nevěděla, co je obsahem pracovní smlouvy, protože je sepsána v českém jazyce, kterému nerozumí.
30. Žalobkyně přicestovala přímo do obce Koryčany, kde začala následně pracovat pro společnost X. Pracovní činnost vykonávala v pravidelných směnách, a to na základě pokynů mistra společnosti X, která ji proškolila v oblasti bezpečnosti práce a evidovala docházku do zaměstnání pomocí elektronického docházkového systému. Mzdu za odvedenou práci žalobkyně doposud neobdržela. Lze proto uzavřít, že činnost žalobkyně ve společnosti X naplňovala téměř ve všech ohledech (vyjma vyplacení mzdy) znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Závěry žalované jsou tedy zcela podloženy a přezkoumatelné.
31. Podle názoru krajského soudu tak byla smluvní dokumentace mezi společností X a společností X uzavřena pouze účelově, a to s cílem obcházet jednoznačně stanovené

podmínky, za kterých bylo žalobkyni vydáno časově omezené povolení k zaměstnání, vázané na ohlášené a volné pracovní místo, které bylo v daném povolení jednoznačně vymezeno, a to jak z hlediska konkrétního zaměstnavatele, tak místa výkonu práce a pracovní pozice.

32. Správní orgány shromáždily v řízení dostatek podkladů, ze kterých spolehlivě vyplývá, že žalobkyně u společnosti X vykonávala svoji povahou závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se tedy zcela jednoznačně o pracovní cestu, jak tvrdí žalobkyně ve své žalobě.
33. Co se dále týče námitky žalobkyně ohledně nemožnosti vycestování zpět do vlasti, krajský soud předně uvádí, že sama žalobkyně nijak nezpochybňuje závěr správních orgánů spočívající v tom, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se dlouhodobě koncentruje pouze na tzv. linii dotyku, tedy v Doněcké a Luhanské oblasti. Zbývající oblasti jsou pod kontrolou centrální vlády a nejsou ozbrojeným konfliktem bezprostředně dotčeny. Podle ustálené judikatury pak nelze opomenout ani možnost vnitřního přesídlení, a to dokonce u osob, které pocházejí přímo z postižených (východních) částí Ukrajiny (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 5 Azs 232/2019 – 22, a ze dne 2. 7. 2020, č. j. 4 Azs 76/2020 – 35; všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupné na www.nssoud.cz).
34. Žalobkyně pochází z oblasti (Sumská oblast), která není v současné době ozbrojeným konfliktem přímo dotčena. Přestože nelze zpochybnit, že ekonomická a sociální situace na Ukrajině může být existencí ozbrojeného konfliktu, byť izolovaného, negativně ovlivněna, nejedná se o okolnost, která by vytvářela překážku vycestování cizince, a to zejména s ohledem na žalovanou odkazovanou vyhlášku Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Na základě daného prováděcího právního předpisu je totiž Ukrajina považována za bezpečnou zemi původu, a to s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti, které jsou pod kontrolou proruských separatistů.
35. Ve vztahu k obecně namítanému neopatření všech podkladů nezbytných pro rozhodnutí o správním vyhoštění pak krajský soud nad rámec uvedeného dodává, že nevyžádání závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze strany prvostupňového správního orgánu výslovně umožňuje ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 31. 7. 2019 (po novele z.č. 176/2019 Sb.) které stanovuje, že: „*Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*“
36. Jak již bylo uvedeno, Ukrajina (konkrétně Sumská oblast) je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu, přičemž žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné uvažovat o tom, že jí v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak žalobkyně ve správním řízení výslovně uvedla, že jí při návratu do země původu nic nehrozí a že je

tam bezpečno. Postup správních orgánů spočívající v nevyžádání závazného stanoviska tak byl v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 Azs 436/2018 – 20).

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročež se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. listopadu 2020

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.